

[Henry Christensen.]
 tierne til at tage medansvar for ubehagelige besparelser, mens S og SF ville fortsætte med at bruge deres flertal ganske uden hensyn til, hvad vi andre måtte mene, til at gennemføre nye udgiftsstigninger, uden at der kom et hele ud af det eller blev mulighed for en fælles medindflydelse på den samlede udgiftspolitik — den, som jo, når alt kommer til alt, er afgørende. Man ville lave hemmelig samlingsregering om besparelser, men fortsat føre magtpolitik uden samarbejde med os andre om nye udgiftsfor-slag.

Denne frygt blev i hvert fald til virkelighed, da betænkningen til finansloven blev afgivet. Her fremgik det, at flertallet fastholdt egenmægtigt at ville lægge grund til nye store udgiftsstigninger i det kommende år trods vores advarsler. Det var på denne baggrund, vi i venstre fandt, at nu var vi kommet ud i en situation, det ikke var forsvaret mere at deltage i. Jeg tør nok sige, at de senere dages begivenheder til fulde bekræftede også vores allerværste antagelser.

Og så endda med økonomi- og budgetministeren. Han var der jo stillet så store forventninger til. Han havde styrke, troede befolkningen, til at holde igen over for de mange kostbare udgiftsønsker, man måtte vide der var hos socialdemokratiske ministre, og han havde styrke til at gennemføre og gennemtrumfe besparelser, troede befolkningen også. Indtil forleden dag. Denne tro har hans egne venner i S og SF brutalt fjernet grundlaget for. Vi har fået at vide, også i dag, at det var efter idé af SF's daværende finanslovordfører, at økonomiministeren lokkede partierne til hemmelige forhandlinger, som førte til, at man forleden dag afgav den delbetænkning, som blev forelagt i 17 mands udvalget, der bad om partiernes stilling og forventede tilslutning. Men ikke så snart var dette sket, før SF's repræsentanter utvetydigt gav til kende, at det tog de afstand fra. Man læser også, at statsministeren blev orienteret herom, og regeringens økonomiudvalg og SF's folketingsgruppe gik tilsyneladende ind i et formeligt kapløb om, hvem der først kunne bekræfte SF-politikernes ombringelse af spareplanen. Bagefter ser man regeringsmedlemmer i et tilsva-

rende sandt kapløb om at fralægge sig ansvaret.

Når økonomiministeren spørges af pressen, om han har orienteret statsministeren, forklarer han omhyggeligt, at han og statsministeren dagligt taler sammen. Det må i den sammenhæng, hvori svaret er givet, af enhver læser naturligt forstås sådan, at de har talt sammen om det, sagen drejede sig om, nemlig statens budget og besparelsesforslagene, men alligevel optræder statsministeren derefter i opposition til det, økonomiministeren har været med til, og statsministeren vidste intet, fortalte han. Hvad mon de to ministre egentlig taler om? Aktuelt spørger i dag: taler de overhovedet sammen? Det siger økonomiministeren de gør, og derfor synes jeg, man må stille spørgsmålet: hvad taler de egentlig om sammen dagligt, når de slet ikke taler om det, som angår landets interesser? (Statsministeren [J. O. Krag]: Om venstre!). Det var da egentlig fornuftigt. (Lysholt Hansen: Det kom helt bag på dig, Henry!). Ja, det gjorde det, jeg tillægger jo ikke regeringen så megen fornuft netop for tiden.

Hvordan kunne regeringen i det hele taget være så dårligt orienteret, når den samtidig fredag morgen kunne give besked om, at de sociale pensionslove skulle tages af dagsordenen? Vi får også at vide, at socialministeren heller ikke vidste noget, men det kunne hun godt give besked om. Vi får også at vide, at der blev foretaget beregninger i socialministeriet, men socialministeren har ikke kendt noget som helst til det hele. Ærlig talt, det må være en mærkelig form for samvirke og samarbejde, der er i regeringen; man skulle tro, at den var udgået af mange partier, ikke bare af tre, men af endnu flere partier. Men måske er det fraktioner, der er tale om. Man spørger også: har vi en regering, eller er det bare en slags forretningsministerium, man har indskrænket det til? Der er desværre grund til at spørge ud fra den alvorlige baggrund, at det er en mindretalsregering, hvis fornemme parlamentariske løfte var, at den ville gå ind i en loyal form for samarbejde med hele folketinget. Føler økonomi- og budgetministeren og statsministeren virkelig, at man har vist en sådan ledelse og en sådan behandling af de oppositionspartier, der efterkom regeringens og